

pasjes en onbewegelijke gezichtjes. Een Japansche vrouw kan slechts mooi zijn in kimono met het zwaar gekapte hoofd.

Met een zucht van verlichting zagen wij het toneel weer veranderen en de twintig poppetjes weer tusschen de thans besneeuwde kerseboomen dartelen; nu in zacht groene kimono's, dan plotse-

ling veranderende in wit en blauw, en eindeloos en eentonig herhaalt de samisen dezelfde melodieën en rhythmisch en rustig dansen de kleine geisha's haar kersebloesemdans, den dans van de Aprilmaand in het gouden rijk van Nippon.

Dan sluit zich het violette gordijn met de gouden grysanthen. □ □

EEN BUITENHUIS

door NANNIE VAN WEHL

Toen ik mijn buitenhuis kreeg, was ik zóó blij, dat ik iedereen in die blijdschap wou laten deelen. Ik was al maanden vooruit zenuwachtig over het indeelen van mijn logé's en schreef ellenlange brieven. Wanhopig was ik, als diè niet zus kon, en diè niet zóó.

Ik kreeg mijn buitenhuis niet voor het plezier en de jolijt. Er was een ernstige oorzaak voor. Onze jongen, toen nog een piepertje van vier jaar, werd bezocht door de eene kinderziekte na de andere, die hem telkens doodelijk verzwakt achterliet. En tusschen dat alles door altijd maar weer bronchitis, bronchitis. „Een kind, om elk jaar drie maanden buiten te zijn”, vond de dokter. Nu, dat kan alleen in een eigen buitenhuis. Vooral, als je het neerzet in een streek, waar je de kans loopt, het de overige negen maanden van het jaar te verhuren.

Het kind is elk jaar drie maanden buiten geweest, tot hij naar de H.B.S. ging. En het huis is altijd verhuurd geweest, tot wij nu even sukkelen met de malaise.

Als ik het kind aanzie . . . Als ik dan het buitenhuis aanzie . . . Dan kan ik niet anders dan God danken, die zóó alle dingen ten goede liet komen. Die van het doodzwakke, wankel, tuitelige kereltje dezen stoeren knaap maakte. Nog altijd is het buitenhuis der kinderen geliefkoosde verblijfplaats, van den eersten dag van de groote vakantie tot den laatsten. Buitenland doen wij met Paschen en tot kampeeren komen zij niet, omdat zij elken dag, dien zij in 't buitenhuis missen, zonde vinden.

Ik begon dus mijn buitenverblijf met een heele agenda vol logé's. Ons aller kinderen waren nog klein, de logeerkamers groot. Vaak had ik vader, moeder en twee kinderen op de logeerkamer. Zelfs wel eens een vader en een moeder met twee kinderen van weer iemand anders. Werd er afgereisd, er werd dadelijk weer ingetrokken. Met alle logé's werkte ik een zelfde plan van uitgangetjes af. Per trein, op de fiets. Kinderen en jongelui bracht ik, tot groote geruststelling en blijdschap hunner ouders, met het lokaaltreintje in de naburige stad en zette ze daar op de groote treinen. Zoo deed ik ook met de oude dames, die ik inviteerde.

Van Mei tot September bleef ik dien zomer in mijn buitenhuis. Het ligt zoo heerlijk, het heeft als tuin een groot stuk bosch. De allernaaste omgeving is zoo wonderschoon: hei en bosch. Het was zalig, den morgen door te brengen op de stoep voor het huis; 't was zalig, den middag te verluieren rond de theetafel, onder de hooge dennen neergezet. Hoe dikwijls ben ik daartoe gekomen in die drie maanden? En als ik er toe kwam, hoeveel rust en ontspanning vond ik er dan? De kinderjuffrouw zorgde voor de kinderen en was er meest mee in het dichtst bijzijnde bosch, want mijn verstandige dokter had mij, wat de kinderen betrof, den raad mee gegeven: „Denk er om, dat een boom en een zandhoop dichtbij even mooi zijn als een boom en een zandhoop tien kilometer verder!”

Ik had altijd een uitstekend, volslagen meisje bij mij, hetzij het pronkjuweel, dat ik in die streek zelf

heb gevonden en die mij jaar op jaar in vreugde helpt. Hetzij mijn meegebracht Rotterdamsch meisje. Maar de keuken ligt heelemaal aan den anderen kant dan waar wij de theetafel in het door denne-kanten getuiperde zonnetje plegen te zetten. En dat eer je ook je meisje thee laat schenken! Eer je een figuur staat tegenover je logé's en tegenover je bezoek. Want die eerste jaren was het plechtige bezoek overstelpend. Allerlei Rotterdammers logeerden dichtbij en verreweg in dezelfde streek. Iedereen wou natuurlijk eens kijken „hoe wij zagen“.

De eerste zomer was zoo slecht als die van 1929. Twee bevriende families logeerden vlak in de buurt van een hotel. Hu, wat is nu verschrikkelijker dan dat regenweer met kinderen in een hotel te zitten? Dus, daar waren zij dan weer, met deemoedige, smeekende gezichten: „Het is hier zoo gezellig, mogen wij maar weer?“ De eene familie telde vijf leden, benevens weer haar gasten, allemaal bekenden van ons; de andere familie bestond uit een vader en een moeder met twee jonge kinderen. Die kinderen waren als groote menschen wanhopig over den regen. Als vader en moeder wanhopig waren, gingen zij naar de naburige stad en lieten de kinderen bij mij: ik had tóch een kinderjuffrouw. De jongen haalde mij mijn kluwen brei- en stopkatoen uit mijn werkman en „sjoftte“ ermee en was kwaad, als je hem het waardevolle spul ontnam. Het meisje speelde met alles vijf minuten en moest dan wat anders hebben. En zóóveel had ik niet meegebracht uit Rotterdam. Ik was de huisvrouw, ik moest de drukke theetafel bedienen, 's middags en 's avonds weer, als zij daar aan kwamen sluipen uit het hotel, en met hun neuzen plat gedrukt stonden tegen mijn ramen, opdat ik toch maar goed zou begrijpen, hoe zij zich als arme, buitengesloten kinderen voelden.

Eéns heb ik in mijn wanhoop vroeg mijn blinden gesloten. Maar zij klopten zoo hartbrekend — wat moest ik doen?

En dan waren daar de Zondagen met de speciale invités, ter wille van mijn man gevraagd, mijn man, die alleen maar kwam week-enden. En de Zaterdagmiddag was altijd extra druk, want autobezit-

tende familie wist dan, dat mijn man er van drie uur af was.

Misschien kunt u nu begrijpen dat, toen ik weer in mijn Rotterdamsche huis terug was, ik bijna niet meer de kracht had, mijn koffers uit te pakken en mijn kasten te ordenen. Mijn buurvrouw schrok van mij. „Jij bent drie maanden buiten geweest, in dat aardsche paradijs?“

Mijn dokter was schitterend tevreden over den jongen, maar ik kreeg een ongenadig standje. Mijn lippen waren wit, onder mijn oogen lagen donkere kringen, mijn gezicht was weggeslonken. Als ik machteloos voor mij uit zat te kijken, te moe zelfs om te lezen, zat ik maar steeds mijn groote vergissing te bepeinzen. Ik had dat buitenhuis „de Wijk“ genoemd, omdat ik daarheen de wijk zou nemen uit het stadsgewoel. En hier, dit dierbare stadshuis, dit was een wijkplaats. Hier, waar niemand pleegt te komen, of er is vooruit over opgebeld en geconfereerd. Want wij hebben het allemaal druk en respecteeren allemaal elkaars tijd en krachten.

De fout, waarin ik vervallen ben, is de groote fout van de eigenaressen van een buitenhuis. Ik weet er een: zij had een buitenhuis in dezelfde streek als ik. Zij had vele kinderen, doch bijna evenveel goed personeel, dat zij meebracht. Tóch heeft haar man haar gewoonweg het buitenhuis afgenomen, opdat zij zelf ook eens iets zou hebben van vakantie in den zomer. Opdat zij niet langer de speelbal zou zijn van allen, die een uitstapje willen maken; opdat zij niet zelf de risten logé's zou vragen, die zij vond, dat zij vragen moest.

Natuurlijk kon ik niet dadelijk den tweeden zomer mijn fout herstellen. Ik had verplichtingen aangegaan, beloften gedaan. En als ik het aan den één beloofd had, kon ik het den ander, die 't zelf vroeg, niet weigeren. Totdat mij na vijf, zes jaren de toestand eigenlijk helder werd: wie zelf wou gaan profiteeren in het buitenland, vond het o, zoo gemakkelijk, dat er bij mij zoo'n heerlijk adres was voor de kinderen! En toen ben ik neen! gaan zeggen. Maar dat werd toen niet altijd goed opgenomen. Ik was toch zoo onbeperkt gastvrij, waar-